

Velika Nedelja. Pri katoliškem društvu začne prvo nedeljo v maju dne 6. poslovati oživotvorjena knjižnica. Društvo je nakupilo z nabranim denarjem nekaj novih knjig, ki jih da sedaj na razpolago čitanja željnemu ljudstvu. Izposojuje se ob nedeljah eno uro pred drugo službo božjo, nakar se dvorana zapre. Izkaznica za knjižnico stane 2 Din, izposojnina za knjigo pa 50 par. Segajte pridno po

dobrih in lepih knjigah, ker le take plemenitijo naše duše. — Obljubljene »Rokovnjače« nadaljevanje »Legijonarjev« sedaj ne bomo igrali radi nastalih nepričakovanih ovir. Pač pa bomo podali za zaključek letošnje sezone krepko kmečko in življenjsko resnično igro »Užitkarji«. »Rokovnjači« pa so preloženi na poznejši čas.

nograde ter podpiral reveže, za kar mu naj bo plačnik Vsegamogočni v nebesih. Zapuščena žena in dva sinova, katerim izrekamo našo iskreno sožalje, ter ne pozabimo na dobrega Tončka, spominjamo se ga v molitvi!

Sv. Marijeta n. Gasilska četa Kv. Marijeta n. Pt. priredi v nedeljo dne 6. maja proslavo za obstoj petletnice, blagoslovitev novega gasilskega prapora, ki je delo čt. šolskih sester v Mariboru, popoldne ob pol treh pri gasilnem domu v Gorišnici, po blagoslovitvi zabijanje graviranih zlatih žrebljev z imeni naših darovalcev, ki jih je lepo število okoli 120. V slučaju slabega vremena pa se preloži blagoslovitev na drugo nedeljo dne 13. maja.

Slahtinci. Tukaj je umrl v starosti 67 let g. Franjo Švagl, posestnik in slikarski mojster. Pokojni se je udeležil svetovne vojne ter je takoj po končani vojski dal sezidati krasno kapelico na čast Vsemogočnemu za srečno povrnitev. Zelo dosti je tudi storil za gasilno društvo, katerega je bil ustanovni načelnik, za kar je tudi leta 1928 sprejel častno diploma. Veliko je storil za veteransko društvo, kateremu je predsedoval do svoje smrti, ga ustanovil in bil član nepretrgano 25 let. Da je bil pokojnik res ideal družtev, je pričala udeležba na njegovi zadnji poti, katere so se udeležili gasilci iz cele bivše šentjurske župe in veteranci štirih društev z gasilsko godbo na čelu, ki mu je zaigrala zadnje žalostinke. Ob odprtem grobu se je zahvalil v imenu društva vsem, ki so spremili rajnega na zadnji poti in vzel slovo od pokojnega sotovarša, komandir veterancev Lojze Lupša. Bodi mu ohranjen blag spomin, ostalim naše prisrčno sožalje!

Pršetinci pri Sv. Tomažu blizu Ormoža. Dne 23. aprila sta se vršili pri nas popoldan dve poroki. Veranika Novak iz ugledne hiše, vdova po rajnem Vincencu Veldin, si je vzela za druga na pot življenja Skuhala Marilina iz domače vasi. Druga, Marija Vaupotič, hčerka lani preminulega Matevža Vaupotiča, kmeta v Pršetincih, je podala roko Horvat Alojziju, prevozniku pošte Sv. Tomaž—Ormož. Obema paroma ključem v imenu bližnjih in daljnjih okoličanov: Bilo srečno!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Gotovo si mislite, da naš dopisnik počiva v zimskem spanju, pa

Šmiklavž pri Slovenjgradcu. Dne 15. aprila je preminul tukajšnji odlični posestnik Anton Pritožnik, po domače Štih v Šmiklavžu, v najlepši moški dobi šele 54 let. Po šesttedenskem bolehanju je postal žrtev hude bolezni legarja na možganih. Pokojni Štih more tukajšnjim možem in mladeničem v mnogem oziru služiti kot vzgled. Bil je zelo delaven, trezen in varčen mož. Najprej je skozi 20 let gospodaril na veliki pa zelo težavni kmetiji pri Spodnjem Potovniku na Graški gori. Nato je leta 1927 to kmetijo, ker so mu plazovi veliko škodo delali, prodal in kupil za 1 milijon kron tukajšnje lepo in veliko Štihovo posestvo. Kljub hudim časom je znal svoje gospodarstvo v ravnovesju ohraniti in je bil izmed redkih kmetov, ki nimajo dolga. Bil je zelo razumen mož, navadno je bil občinski odbornik, skozi eno dobo je bil celo župan bivše tukajšnje občine, nazadnje je bil načelnik tukajšnjega cerkveno-skladnega odbora in je z veliko skrbnostjo izvršil obširna popravila pri župnišču in mežnariji. Kar se mora pa posebno povdarjati, je bil pokojni Štih vzoren katoliški mož, njegova hiša je bila posvečena Jez. Srcu, bil je, edini izmed tukajšnjih posestnikov, član 3. reda sv. Frančiška in član Apostolstva mož. Bil je velik cerkveni dobrotnik, za nabavo novih zvonov je daroval veliko svoto 10,500 kron. Njegov pogreb je bil prav veličasten, g. župnik je govoril vrlemu možu v slovo. Vzgednemu in zelo zaslužnemu možu ohranimo hvaležen spomin!

Zgornja Poljskava. Žalostno so v soboto dne 21. t. m. zaklenkali zvonovi na Zgornji Poljskavi in žalostno je v naših srcih odjek-

nila vesti, da je zapustil to solzno dolino, spreviden s sv. zakramenti, mladi, 30letni posestniški sin Robar Ivan, edini sin daleč naokoli znane in spoštovane rodbine v Gaberniku. Jetika, najhujša uničevalka mladih življenj, je pretrgala nit njegovega življenja in s tem odzvela staršem edino oporo na stara leta. Dolgih šest let si se, nepozabni in dragi nam Ivan, boril junaško proti tej kruti morilki, iskal pomoči pri zdravnikih, v zdraviliščih, v Rogaški Slatini in na Golniku; noč in dan sta čuvala pri tebi s strahom in nado v srcu skrbna roditelja, a žal, vse zaman. Bolezen je bila močnejša od tebe, dolgo si se upiral, a končno si podlegel. Rajni je dovršil kmetijsko šolo v Št. Juriju, kjer si je pridobil mnogo temeljitega strokovnega znanja, ki ga je s pridom uporabljal pri gospodarstvu. Tako je skupno s skrbnim očetom povzdignil posestvo do take veljave, da služi vsem vaščanom za vzor. Blagi pokojnik naj v miru počiva, dobrim staršem naše sožalje!

Sv. Barbara v Halozah. Priplaval je angel smrti ter pobral te dni iz naše sredine pridnega moža, gospodarja zelo uglednega Antona Bratuška, posestnika v Gradiščah, v starosti 59 let. Bil je več let naročnik »Slovenskega gospodarja« in drugih nabožnih listov, naklonjen cerkvenim uslužbencem, kakor tudi vsem revežem. Kdor ga je obiskal na njegovem domu, ga je postregel po možnosti. Omenjeni je bolehal že dolgo časa, nakopal si je bolezen v svetovni vojni. Zgradil si je lep nov dom ter uredil svoje posestvo tako, da je drugim za vzgled. Nekdaj v mladih letih je vršil tudi službo cerkovnika v župni cerkvi Sv. Barbare, zato mu je tudi g. župnik Grobler v zadnje slovo pri odprtem grobu govoril poslovljne besede, da so navzoče ganile do solz. Med drugim je g. župnik omenil, kako je pokojni natančno in vestno gojil svoje vi-

gre za žive slone, ampak za take iz slonove kosti, rezbarije Indijca, ki bi se bil rad dokopal do avtomobila, a ni imel toliko denarja, da bi si bil izpolnil največjo željo. Lepega dne se mu je prismetljajala sreča v podobi Angležinje, ki bi se bila rada vrnila po večletnem bivanju v Indiji nazaj na Angleško, poprej pa je hotela prodati svoj avtomobil. Ko je že popravevala okrog zastonj po kupcu, so ji imenovali ime indijskega rezbarja. Možu je dopadel avto, a kakor rečeno, mu je manjkalo za nakup denar. Konečno je ponudil Angležinji kot protivrednost 20 tisoč slonov

Po zmagi in pri daljšem odmoru je imel stari Draša dovolj prilike, da je kratkočasil branilce ob dolgih večerih z zanimivimi doživljaji iz svojega življenja.

Kot propovednik je hotel imeti poprej z dobro kapljico uglajeno grlo in povrh ga je še bilo treba lepo prositi, da je zaupal mladim in starejšim radovednežem svojo zgodovino. Najrajši je začel z dogodkom, ki je tvoril nekak mejnik vseh njegovih doživetij in mu je vsilil vojaško suknjo. Da bi ga vsi natanko razumeli, je dvignil Draša jezik s posebnim poudarkom in pričel:

»Predvsem morate znati, da sem ravno tako Veržejec ko »hauptman« Ropoša. Le to je šent, ker nisem nikdar poznal ne očeta in ne matere! Starša sta morala biti ubogi pari, da sta rajši poprej pobegnili iz obmurske solzne doline, predno sem si utegnil utisniti spominu: kaka in kaj sta bila. Bog jima nakloni raj kljub brezbriznosti za mojo odgojo in usodo, za katero so poskrbele v moji nežni mladosti dobre veržejske mamike.

Pri Ropoševih sem bil za pastirja. Pod klobukom in v blačah za maloga hlapca in po dvajsetem letu

mi je zaupaval tu in tam Karlov oče par konj. Na Ropoševini je bilo že tedaj dovolj dela in jela. Mi odrasli »čehi« smo radi čutili za nedelje in praznike kaj okroglega v žepu, za kar je bila trda.

Nekaj veržejskih postopačev je izsledilo po doljnelendavskih šumah kostanjeva drevesa, za kojih debeli sad se ni brigal ne ogrski graščak in ne tlačan. Kar cele koše kostanja so prinašali preko Mure in ga prodajali ob nedeljah po Radgoni, Ljutomeru in celo po Čakovcu. Zaslužek ni bil bogzna kaj, nekaj je le vršel, saj je bil kostanj zastonj in trud se je izplačal. Hitro sem bil pri kostanjarjih. Osvojil sem si ljutomerski trg. Za župnišče in za boljše hiše sem izbral debelejšo in skrbno prebrano blago, kateremu ni bil kos nobeden drugi. Premožnejši Ljutomerčani so pekli, kuhali ter jedli le Drašekov kostanj. Kostanjeva trgovina je cvetela seve le na pozno jesen, in sicer nekaj nedelj.

Slo je ono jesen h kraju s kostanjem, ko mi je naročil g. ljutomerski župnik, naj bi poskrbel zanj in za župana par večjih brent tega zlahtnega sadu v jezicah. Neizluščen kostanj se ohrani daleč v zimo in je

ni res, veselih novic nima kaj poročati, malovrednih pa noče širiti med čitatelje »Slov. gospodarja«. Predzadnjo soboto, ko je divjala strašna nevihta, je strela udarila v gospodarstvo poslopje posestnika Josipa Križaniča v Slaptincih. Domačim gasilcem se imamo zahvaliti, da požar ni objel cele vasi, ker so hiše večinoma lesene in s slamo krite. Naši požrtvovalni gasilci so bili takoj na mestu nesreče s svojo novo motorno brizgalno in so napeki vse moči, da so rešili sosede strašne nesreče, ki bi je zadela brez gasilske pomoči. Rešili so tudi svinjske hleve pogorelcu, ki so bili zraven gorečega poslopja. Ljudje so kar strmeli, ko so gledali, kaj je zmožna motorna brizgalna, katero so si nabavili v minullem letu in so bili sedaj prvič z njo v pomoč bližnjemu. Posebne zasluge si je stekel poveljnik gasilskega društva Suhač Tomaž za njegovo spretno vodstvo pri gašenju in za njegovo neumorno delo v gasilni četi. Njegova zasluga je, da ima četa tako dobro motorno brizgalno. Upamo, da bodo tudi v bodoče vedno pripravljene za pomoč bližnjemu.

Nazarje v Savinjski dolini. Odšel je od nas na Brezje naš dobri, daleč na okoli znani in priljubljeni g. pater Vladimir Bobek. Otroci so izgubili z njim ljubljenega kateheta, klariče in križarji blagega voditelja, župljani pa dobrega in skrbnega duhovnega očeta. Naj Bog blagoslovi njegovo nadaljnje delovanje!

Gospodarske zanimivosti.

Občni zbori treh posojilnic.

Danes priobčujemo poročila z občnih zborov treh posojilnic: Spodnještajerske v Mariboru, Ljudske v Celju in Kmetске v Ptuju. Ob tej priliki moramo poudariti sledeče:

Vse posojilnice kljubujejo danes največjim težavam. Oni, katerim so služile in še služijo, to so vlagatelji in posojilojemalci, so jim manj prijateljsko naklonjeni. Vlagatelji hočejo vse ven, posojilojemalci nočejo oziroma ne morejo vračati posojil. *V. Križarji križarji so v naši državi najboljše gospodarstvo, ki ga imamo, in ki ga moramo v celoti podpreti, saj je to naša največja bogastva in naša največja moč.*

mogoče zabavati z njim želodec ne le pri vinskem moštu, da, celo ob poliču že pretočenega vina.

Sama peklenska skušnjava me je obsenčila pri fajmoštrovem naročilu. Vrinilo se mi je na misel: Drašek, kaj bi bilo, če bi ti enkrat nekoliko potegnili ljutomersko gospodo? Nisem se udal kar na mah skušnjavcu. A zmožel me je le in zagazil sem v goljufijo. Nabral sem po dolnjelendavskih gozdovih ježičnatega kostanja in ga spravil v Verzej, kjer sem ga izluščil.

Takrat sem spustil v žep dvojni dobiček. Luščeni kostanj sem prodal najprej po Ljutomeru na drobno; prazno facje ali ježičje sta plačala župnik in župan kar povprek, ne da bi si bil ogledal kateri robo natančneje. Iz trebušastih brent sem sesul ježičje v kot pivnice v župnišču in pri županovih. Zanesli so se na moje poštenje in radi tega mi je uspela prevara brez truda.

Kako sta luščila trška gospoda po prvem pretočenju vina prazno facje, ali sta ga pekla ali kubała, še do danes ne znam. V svoji mladostni kratkovidnosti sem se rezal lumpariji. Šele drugo jesen sem se do-

misli. *Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru.* In tako ljudje raje zaupajo denar bogve komu, ker ne poznajo razmer, samo svojemu domačemu zavodu ne.

Kljub tej splošni nezaupnosti pa vendar cmenjeni trije zavodi uživajo še stalno zaupanje javnosti. To zaupanje ima podlago v tem, ker ljudje sami vidijo, kako modro in previdarno se vodijo ti zavodi. To zaupanje bo pa ohranilo te zavode, da bodo ostali svobodni vsega zunanjega vpliva ter bodo ohranili svojo moč in vršili tudi v bodoče veliko svoje delo, ki je bilo preizkušeno že nekoč v narodnostnih in gospodarskih bojih. Ljudje božji, to so vaši zavodi, čuvajte jih kot svojo lastno hišo! Iz poročil boste videli, da ti zavodi to zaslužijo.

Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru.

Že 26 let deluje Spodnještajerska ljudska posojilnica v Mariboru. Na tisoče ima vlagateljev, članov pa ima 4675. Kljub velikemu

pomanjkanju gotovine je splošno znano, da je v Mariboru ena najtrdnjših. To se pozna tudi iz tega, da njene hranilne knjižice nihče ne prodaja, ampak vsak za njo zahteva vseh 100% vrednosti. Ako bi ljudje mogli vračati posojila, bi Spodnještajerska izplačevala vse vloge v celoti. Vse nove vloge pa nalaga tako, da jih ima takoj razpoložljive in ljudje so začeli že vlagati, tako da ima zavod teh novih vlog že nad 1.500.000 Din. Teh vlog seveda ne sme uporabiti za izplačilo starih vlog, zato more stare vloge izplačevati le v toliko, kolikor odplačujejo stara posojila. **Nove vloge pa kot rečeno vsak dan vse v celoti izplačuje.**

V stanju posojil in hranilnih vlog v preteklem letu ni bilo velikih izprememb. Posojila so se zvišala za 3.156.209,95 Din, vloge so se znižale za 3.158.454,09 Din. Ves denar ima Spodnještajerska dobro naložen in ne bo imela zaradi svojih naložb pri drugih denarnih zavodih, ki jih je 15 po številu, nikake občutne škode. Tudi posojila so vsa popolnoma zavarovana. Za kako malenkostno izgubo, ki bi

V Kopenhagenu na Danskem so se vršili spopadi med policijo in stavkajočimi mornarji in kurjači.

misli, da sem si zaprl z goljufijo Ljutomer za vselej. Pohajal sem s kostanji v Radgono in k Veliki Nedelji.

Lepega dne me je srečal pri prenašanju kostanjevega bremena k Veliki Nedelji konjar ljutomerskega g. župnika. Pravil mi je, kako se vsi čudijo, zakaj me ni več v Ljutomer. Kar sline se cedijo tržanom po mojem okusnem in debelem kostanju. Niti z besedico se ni dotaknil, da bi se bil kdo hudoval radi plačane potegavščine s praznim ježičjem.

Po temeljitem preudarku in po vseh predvidenih varnostnih pripravah sem mahnil z brento prihodnjo nedeljo v Ljutomer. Prodal sem blago brez poziva na obračun radi lanske potegavščine. Župnišče in župan sta poslala služinčad po več meric kostanja. Tri nedelje eno za drugo mi ni nikdo niti z mezincem pokazal, ker sem bil vnovčil kostanjeve odpadke za užiten sad.

(Dalje sledi.)

in kupčija je bila gotova. Na ta način je prišla Angležinja v posest najbolj redke živalske zbirke, ki sploh obstoja. Sloni so upodobljeni natanko po naravi. Videti je živali na potu k vodi, kako se igrajo, slonovke z mladiči, kratko in malo slone v vseh mogočih položajih in velikostih. Kak umetnik da je ta indijski rezbar, je razvidno iz tega, da so najmanjši sloni izrezani v velikosti grahovega zrna. Angležinja je z zamenjavo rabljenega avtomobila za 20 tisoč res umetniško izdelanih slonov na nepregledno visokem dobičku.

Kupujte pri naših inserentih!